

МІЖНАРОДНИЙ БЕСТСЕЛЕР

ГОСТРОСЮЖЕТНА ЕКРАНІЗАЦІЯ
ВІД ВОЛОДАРЯ «ОСКАРА» СТИВА МАККУЇНА

Що мають робити дружини, які втратили своїх чоловіків? Страждати, плакати, згадувати... Але Доллі, Лінда та Ширлі — не такі. Вони обирають дещо інше. Помсту. Бо їхні чоловіки не були звичайними... Коли їх убили, лишилася незавершеною їхня справа. У банківському сейфі свого чоловіка Доллі знаходить пістолет, гроші та детальні плани серії грабунків. Тих, що так і не встигли здійснити чоловіки. Доллі разом з Ліндою та Ширлі мають завершити справу своїх коханих. Та, щоб протистояти місцевим головорізам і поліції, удовам потрібна четверта спільниця...

Запаморочливий сюжет. Чіпляє.

Weekly Publisher

У цьому трилері є все, аби задовольнити смак навіть найвибагливішого читача. Гострі відчуття та несподівані повороти сюжету гарантовано.

Library Journal

Історія, яка запам'ятовується.

Amazon

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5593-7

9 786171 255937

Лінда Ла Планта
ВДОВИ

Лінда
Ла Планта

ВДОВИ

Lynda
La Plante

WIDOWS

Лінда
Ла Плант

ВДОВИ

УДК 821.111
Л12

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Немайнові права автора застережено

Друкується в Україні за сприяння
“The Van Lear Agency” і “Bonnier Publishing Fiction”

Перекладено за виданням:
La Plante L. Widows : A Novel / Lynda La Plante. —
London : Zaffre, 2018. — 416 p.

Переклад з англійської *Тетяни Заволоко*

Дизайнер обкладинки *Євген Кривий*

ISBN 978-617-12-5593-7
ISBN 978-0-7515-0844-4 (англ.)

© La Plante Global Limited, 2018
© DepositPhotos.com / merrydolla, обкладинка, 2018
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2019

— Пролог —

ЛОНДОН, 1984 РІК

План нападу був бездоганним: від Гаррі Роулінса годі було сподіватися іншого. Він був заможним антикваром і спеціалізувався на дорогих витворах мистецтва, столовому сріблі та ювелірних прикрасах. Разом зі своєю дружиною Доллі вони були дивовижною парою. Одначе Гаррі Роулінса знали й з іншого боку. Він був затягим злочинцем і спеціалістом з відмивання коштів, чим заслужив глибоку повагу і вірність своїх людей — разом з тим він був холодним, розважливим і смертельно небезпечним ворогом. І попри те, що поліція підозрювала Гаррі Роулінса в кількох злочинах, він жодного дня не провів за ґратами.

План був простим, та, як завжди, Гаррі Роулінс продумав його до найменших дрібниць. Він і ще троє спільників у масках загальмують фургон інкасаторів на попередньо визначеній точці в тунелі на автомагістралі Стренд. Вантажівка для перевезення хліба, за кермом якої сидітиме один із членів банди, їхатиме перед фургоном інкасаторів і стане своєрідним буксиром, пригальмовуючи його. Щойно фургон зупиниться, з «Форда-Ескорта», що їхатиме за інкасаторами, вийдуть троє чоловіків і займуть свої позиції. Один із нападників триматиме потік транспорту під дулом гвинтівки позаду, в той час як двоє інших, використовуючи нітрогліцерин із під'єднаним детонатором, підірвуть задні двері фургона інкасаторів. Після цього до них приєднається водій із хлібовоза, кожен із них наповнить наплічники грошима, а потім троє озброєних

грабіжників пробіжать решту п'ятдесят метрів до виїзду з підземного тунелю, де на них уже чекатиме автомобіль, на якому вони втечуть із місця злочину. Відтак, щоб замаскувати втечу, четвертий нападник віджене вантажівку з хлібом у завчасно підготоване сховище.

Коли хлібовоз, фургон інкасаторів і фургон «Форд-Ескорт» в'їхали в підземний тунель на автомагістралі Стренд, здавалося, далі усе йтиме за планом. Нападники — усі досвідчені лиходії — готувалися до наступної фази. Аж раптом сталося дещо несподіване. Трохи позаду них з'явилося поліцейське авто, яке мчало тунелем, переслідуючи двох малолітніх викрадачів автомобілів.

Почувши завивання сирени, водій «Форда-Ескорта» в паніці обернувся, щоб поглянути назад — і в ту ж мить водій хлібної вантажівки, дотримуючись плану нападу, з усієї сили натиснув на гальма, змушуючи водія інкасаторського фургона зробити те саме. Коли водій «Форда-Ескорта» знову глянув уперед, було вже занадто пізно. Він на всій швидкості врізався в інкасаторський фургон, а малолітні викрадачі — у «Форд-Ескорт».

Практично одночасний удар призвів до того, що нападник, який сидів на передньому пасажирському сидінні, різко нахилився вперед. Нітрогліцеринова бомба вилетіла з його рук і впала на торпеду автомобіля. Від удару вона вибухнула, і вогняна куля поглинула салон.

Троє озброєних нападників потрапили в пастку у власному авто — полум'я й дим не давали змоги виламати дверцята біля водія. Ніхто не міг до них дістатися, ніхто не міг допомогти, але всі чули, як вони кричали, поки, зрештою, не вибухнув бензобак, розірвавши на шматки залишки їхнього фургона.

Внаслідок жахливого хаосу ніхто не звернув уваги на водія хлібовоза. Якусь мить він дивився на все не вірячи своїм очам, а потім побіг назад, сів за кермо і виїхав із тунелю.

У Вестмінстерський морг привезли три обвуглені тіла, які дістали з фургона «Форд-Ескорт». Два дні по тому судмед-

експерт завершив обстеження тіл, і поліція офіційно заявила, що загинули Гаррі Роулінс, Джо Піреллі і Террі Міллер.

Гаррі Роулінс, який сидів за кермом «Форда-Ескорта», постраждав від вибуху нітрогліцерину найбільше. Верхню частину його тіла буквально розірвало на шматки, череп зазнав таких страшних ушкоджень, що його не можна було зібрати до купи, а обидві ноги обвуглилися практично до кісток. Однак на зап'ястку спаленої і скаліченої лівої руки все ще був золотий годинник «Ролекс» із уже розмитим написом: «Для Гаррі з любов'ю, Доллі. 02.12.62».

Хоча поліція одразу запідозрила, що друге тіло належало Джо Піреллі, його обличчя з одного боку обгоріло настільки, що це годі було сказати зі стовідсотковою впевненістю. У нього вже була судимість, але, внаслідок пошкодження обох рук, криміналісти не могли зняти відбитки пальців. Зрештою, викликали одонтолога-криміналіста, який ідентифікував тіло за зліпком зубів, хоча і цей висновок навряд чи можна було вважати надійним.

А Террі Міллера, у якого за плечима було три судимості, опізнали за частковими відбитками великого і вказівного пальців, які залишилися на його спаленій лівій руці.

Усі троє чоловіків були одруженими. І тепер троє дружин стали вдовами.

— Розділ 1 —

Доллі Роулінс на кухні прасувала ретельно накрохмалений комір і манжети сорочки, адже так Гаррі подобалося найбільше. Поряд стояв кошик із попрасованими й складеними простирадлами та наволочками. Вульф, маленький білий пудель, якого Гаррі приніс додому після того, як Доллі народила мертвого хлопчика і їхні мрії про повноцінну сім'ю вмиць розвіялися, сидів біля її ніг, схиливши на них кудлату голову. Він був насторожі — щоразу як Доллі рухалася, він дріботів за нею.

Доллі мила, прасувала і витирала пил відколи повернулася з поліцейського відділку. На годиннику була перша ночі. Іноді вона зупинялася й просто дивилася в нікуди, але одразу ж відчувала, як усередині неї наростає біль, тому знову починала працювати — вона була готова робити будь-що, аби лиш цей біль ущух. Поліцейські не дозволили їй поглянути на тіло Гаррі, оскільки воно було надто ушкоджене, і якась частина її відмовлялася приймати те, що їй казали. Вона була впевнена, що поліція говорить неправду і Гаррі в будь-яку мить повернеться додому.

Лінда Піреллі стояла як укопана в холодному морзі, довге темне волосся обрамлювало її пополотніле обличчя. Їй хотілося, щоб у ту мить хтось був поряд, хотілося ще багато чого, але зараз вона всім серцем бажала, щоб усе це виявилось поганим сном і вона нарешті прокинулася.

— Місіс Піреллі, з огляду на записи дантиста і зліпок зубів, це ваш чоловік, але нам не вдалося знайти всі зуби, тому ми просимо також поглянути й вас, — сказав патологоанатом. — Одна частина його обличчя обгоріла значно менше, тому,

якщо ви поглянете зі свого місця, нічого страшного не станеться. Готові?

Перш ніж Лінда встигла щось відповісти, він зняв біле покривало з тіла.

Лінда зойкнула, притиснула руку до рота й застигла. Вона відчула, як щось тепле потекло по нозі.

— Туалет, мені потрібен туалет... — ледь чутно пробелькотіла вона.

— Це ваш чоловік? Це Джозеф Піреллі? — запитала жінка-офіцер, яка супроводжувала Лінду.

— Так. Так, це він. А тепер, будь ласка, заберіть мене звідси, — благально мовила Лінда.

Жінка-офіцер міцно стиснула її руку й обережно провела з моргу до туалету в коридорі.

Одрі — мама Ширлі Міллер — почувалася спустошеною і втомленою. Вона з відразою поглянула на свою стару, безформну вовняну сукню, голі ноги й черевики до кісточок. Впіймавши своє відображення в кухонному вікні, Одрі помітила, що у її пофарбованому рудому волоссі відросли сиві корені, їй потрібно було підфарбуватися, щоб знову почуватися людиною. Витріщаючись на своє замучене відображення, вона чула, як донька ридма ридала нагорі.

Ширлі лежала на своєму ліжку, її очі почервоніли від того, що вона весь час витирала сльози. Щоразу після цього вона починала плакати знову, повсякчас повторюючи його ім'я.

— Террі... Террі... Террі... — викрикувала Ширлі з хрипом у голосі, притискаючи фото чоловіка, вставлене у рамку, до грудей.

Одрі швидко принесла на таці склянку гарячого молока і тост із маслом, але Ширлі не могла нічого взяти до рота, тож Одрі поїла сама. І поки їла, дивилася на невелике фото Террі у срібній рамці, яке Ширлі стискала в руці.

Сидячи на краю ліжка, Одрі дивилася на свою вродливу доньку, гордість її життя. Ширлі була приголомшливою молододівчиною, з розкішною фігурою і довгим натуральним білявим хвилястим волоссям, яке спускалося нижче плечей.

Вона була дуже приязною і довірливою, але все ж таки один раз пішла наперекір бажанням Одрі — коли вийшла заміж за Террі Міллера. *«Вона впорається з цим, — подумала Одрі. — З часом вона знову стане собою».* Але зараз краще за все було дозволити їй поплакати.

О другій ночі Доллі поволокла себе і випрасувані речі на другий поверх власного бездоганного будинку у Поттерс-Бар. Вульф сонно подріботів за нею. Зазвичай Вульф спав у вітальні на товстому персидському килимі біля каміну, прикрашеного різьбленим орнаментом. На поличці над каміном стояли фотознімки Доллі й Гаррі: ось їхнє весілля в Челсі, Доллі в костюмі від Шанель тримає невеликий букет білих троянд; їхній медовий місяць у Парижі, куди вони згодом почали їздити на кожну річницю; а ось різдвяна вечерея й благодійний бал. Узимку відкритий вогонь зігрівав крихітне тільце Вульфа, а влітку він насолоджувався прохолодним повітрям, яке просочувалося в кімнату крізь відчинені вентиляційні вікна. А коли Гаррі їхав із дому у справах, Вульф завжди вмощувався біля Доллі на дивані, обтягнутому м'яким червоним оксамитом і прикрашеному золотими китицями.

Доллі відчинила двері спальні. Лампа на тумбочці біля ліжка розсіювала м'яке тепле світло у бездоганній кімнаті: задрапіровані гардини й фіранки в тон, покривало й подушки, усе охайно розкладене і чисте. Усе було на своїх місцях. Відставивши попросовані речі вбік, Доллі запхала руку в кишеню фартуха і запалила вже соту цигарку за цей день. Вдихнувши дим, вона відчула, як тяжко стиснулося серце.

Зійшовши знову вниз, Доллі відчинила двері стереофонічної кабіни, зроблені з червоного дерева, увімкнула програвач і обережно поставила голку на вінілову платівку. Вона програвала її знову і знову, відколи повернулася з поліцейського відділку: глибокий та розкішний голос Кетлін Феррір, яка виконувала «Життя без смерті», здавалося, заспокоював її.

Доллі сиділа у вітальні й курила, а Вульф згорнувся клубочком біля неї. Вона просиділа так цілу ніч. Не плакала, не могла

плакати — здавалося, ніби хтось висушив усі її почуття. Вона пригадала ранок два дні тому, коли Гаррі поцілував її на прощання. Його відрядження, під час якого він мав придбати якийсь антикваріат, мало зайняти лише кілька днів. Він так сказав. Вона сумувала, доки його не було вдома, а минулого вечора приготувала на вечерю лазанью якраз до його повернення — Гаррі подобалася лазанья з сиром, яким було присипане тісто. І тоді пролунав дзвінок.

Вона витерла руки рушником для посуду, а Вульф гавкнув і побіг до оббитих декоративними цвяшками вхідних дверей із червоного дерева. Вона пішла за собакою в коридор і застигла. За вітражним склом побачила дві темні фігури. Дзвінок пролунав знову.

Детективи показали їй свої жетони й запитали, чи вдома її чоловік. Раніше представники закону вже навідувалися у її дім, тому Доллі обережно й не вдаючись у подробиці, сказала, що Гаррі поїхав у відрядження. Після цього вони попросили її взутися й одягнути пальто, щоб поїхати з ними у відділок та опізнати дещо, що, на їхню думку, належало її чоловіку. Від них годі було чекати допомоги, адже доки вони їхали у патрульному автомобілі, то відмовлялися відповідати на будь-які запитання, а це дуже лякало Доллі. Що як вони заарештували Гаррі? Вона вирішила нічого не казати й ні про що не запитувати, доки не дізнається бодай якийсь подробиць.

У відділку вони провели її в холодне, порожнє приміщення зі столом з пластиковим покриттям і чотирма твердими стільцями. Жінка-офіцер в уніформі стала позаду Доллі, а детектив передав їй пластиковий пакет, у якому лежав золотий годинник «Ролекс» із циферблатом, інкрустованим діамантами. Коли вона спробувала відкрити пакунок, детектив різко вивірвав його з її рук.

— Не чіпайте! — гаркнув він.

Він одягнув білі гумові рукавички для експертизи, дістав годинник і перевернув його так, щоб було видно затертий напис на кришці.

— Для Гаррі з любов'ю, Доллі. 02.12.62, — прошепотіла Доллі. Якимось дивом їй вдавалося зберігати спокій. — Це годинник мого чоловіка, — сказала вона. — Ця річ належить Гаррі.

І тут її світ обвалився.

— Ми зняли його із зап'ястка мертвої людини, — головний детектив зробив паузу, щоб поглянути на її реакцію. — З обвугленого мертвого тіла чоловіка.

Доллі схопила годинник і позадкувала від детектива, доки не налетіла на дальню стіну кімнати. До неї підійшла жінка-офіцер і простягнула руку.

— Це докази! — промовила вона. — Віддайте!

Доллі з усієї сили стискала годинник. Шок таки змусив її втратити самоконтроль.

— Ви брешете! — заверещала вона. — Він не мертвий. Не мертвий! — Коли дорогоцінний годинник Гаррі витягнули з її пальців, вона просичала: — Я хочу його побачити. Мені *потрібно* його побачити!

Жінка-офіцер не витримала:

— Нема на що дивитися, — холодно мовила вона.

Дорогою додому в поліцейському авто Доллі все повторювала собі, що це не міг бути Гаррі, хоча голос у її голові нашіптував протилежне... Той годинник вона подарувала йому на десяту річницю шлюбу. Він поцілував її і пообіцяв, що ніколи його не зніматиме. Доллі подобалось, як він дивився на нього: випрямляв руку, повертав зап'ясток і милувався тим, як діаманти переливаються на світлі. Він ніколи не розлучався зі своїм «Ролексом» — навіть у ліжку. На наступну річницю вона купила йому запальничку «Дангілл» із цільного шматка золота, на якій були вигравірувані його ініціали. Він засміявся й сказав, що завжди носитиме її з собою, як і годинник.

Але навіть попри це вона не могла прийняти те, що він більше не повернеться додому.

Одрі організувала похорон Террі. Це був тихий сімейний захід, невеликий домашній обід, нічого особливого, окрім того, що Ширлі була в такому стані, що Одрі довелося її одягати.

Грег, брат Ширлі, бунтівний панк, допомагав чим міг, але він був ще геть юний і не міг упоратися з потоком почуттів старшої сестри. Він так знітився, коли Ширлі спробувала стрибнути в могилу на труну чоловіка, що відійшов убик і приєднався до чужого і більш достойного похорону.

Надгробок ніхто не замовив, оскільки Одрі не подобалося просити гроші, однак вона планувала встановити плиту, щойно Ширлі стане на ноги. Вона мала великі надії на те, що Ширлі повернеться у світ королев краси, адже була переконана, що завдяки дивовижній зовнішності її донька зможе потрапити на конкурс «Міс Англія». Одрі вже навіть записала доньку на конкурс «Міс Падінгтон»... але про це вона повідомить пізніше, коли Ширлі не буде так гірко плакати.

Лінда сиділа у заповненій людьми вітальні в квартирі родини Піреллі. На похорон і поминки запросили всіх родичів Джо, які завивали й плакали мелодійною італійською, одягнені з ніг до голови у чорне. Її свекруха, Мама Піреллі, цілий день стояла біля плити, готуючи банкет — паста, піца, салямі. На столах було безліч різноманітних наїдків. Лінда була сиротою, тому не мала родичів, яких можна було б запросити. А друзі, хлопці з павільйону гральних автоматів, де вона працювала, не були знайомі з Джо, тому Лінда напивалася наодинці. Вона відчувала, як гості дивляться на неї, хитаючи головами від того, що вона одягнена в яскраво-червону сукню. Їй було байдуже.

Дивлячись на море згорьованих облич, Лінда несподівано помітила жінку, яка стояла в дальньому кутку кімнати, і впізнала в ній ту біляву хвойду, яку бачила з Джо кілька тижнів тому. Палаючи від люті й розштовхуючи гостей, Лінда рушила в бік заплаканої жінки.

— Хто, чорт забирай, тебе запросив? — закричала Лінда.

Що ж, зараз вона зробить так, що ця білявка запам'ятає Джо надовго! Вона жбурнула келих вина в жінку й неодмінно врізала б їй, якби Джіно, молодший брат Джо, вчасно не відтягнув її вбік. Міцно тримаючи Лінду, поки та голосила,

Джино щось прошепотів м'яким голосом їй на вухо і випадково поклав свою п'яну руку на її груди.

Вбита горем Доллі Роулінс майже нічого не їла. Їй здавалося, що день і ніч злилися до купи, але якимось чином, на автопілоті, погодилася поховати свого чоловіка. Вона сиділа у вітальні, одягнена в охайний чорний костюм і чорний капелюшок з невеликою вуаллю. Знову і знову розгладжувала чорні рукавиці із козячої шкіри, відчуваючи крізь тендітну тканину обручку і весільну каблучку. Вульф сидів на дивані поряд із нею, притискаючись своїм маленьким тільцем до її стегна.

Навіть зараз Доллі була дивовижно зібраною. Її біляве волосся було вкладено в бездоганну зачіску. Стриманий макіяж на обличчі і ділова поведінка. Ця жінка не була налаштована ділитися з кимось своїм особистим і дуже інтимним горем. Навряд чи хтось міг її зрозуміти — і останнє, що вона хотіла чути, це те, як хтось казатиме протилежне.

Стосунки Доллі з Гаррі були дуже особливими. Вони познайомилися, коли вона керувала нікому не потрібною антикварною крамницею батька на Петтікоат-Лейн. Її увагу привернув зовсім не яскравий «Ягуар» моделі Е, а вродливий і чарівний чоловік, хоча авто вона також помітила. Їхній зв'язок був значно глибшим.

Коли Гаррі робив пропозицію Доллі й подарував їй обручку з великим діамантом, то вразив її до глибини душі. Мати Гаррі, Айріс, також була вражена, але зовсім з іншої причини. Вона не могла повірити в те, що її син хотів одружитися з дівчиною, в якій вона бачила звичайну маленьку вертихвістку, що хоче привласнити їхні гроші. Айріс самотужки виховувала свого єдиного сина після того, як його батько потрапив у в'язницю за збройне пограбування, а відтак помер від раку практично одразу після звільнення. Вона започаткувала доволі успішний і, з першого погляду, цілком законний бізнес із продажу антикваріату, переконалася, що Гаррі отримав гарну освіту, і бачила, що він часто подорожує, щоб розширити свої

знання в царині античного мистецтва, прикрас зі срібла й коштовного каміння. Коли Гаррі став достатньо дорослим, щоб перейняти справу Айріс, вона боролася з артритом і дошкульними мігренями, а тому була готова вийти на пенсію. Її останнім бажанням, пов'язаним із єдиною дитиною, було дожити до того моменту, коли її хлопчик одружиться з багатого дівчиною із відповідними соціальними зв'язками. І вперше Гаррі не послухався своєї мами.

Доллі ніколи не розповідала Гаррі про той день, коли вона поїхала до Айріс в елегантну квартиру на Сент-Джонс-Вуд, яку придбав її обожнюваний син. Хоча на ті часи Доллі не можна було назвати елегантною, вона все одно не була тою вульгарною білявкою, яку очікувала побачити Айріс. Вона була привабливою, хоч і з трохи заширокими плечима. Так, її руки бачили тяжку роботу, та водночас вона була скромною, жіночною і тихою. Айріс опанувала себе і запропонувала випити чаю.

— Ні, дякую, місіс Роулінс, — відповіла Доллі. Айріс здригнулася від іст-ендського акценту. — Я хотіла сказати, що кохаю Гаррі і, подобається вам це чи ні, ми з ним одружимося. Ваші постійні погрози й незгода лише зближують нас, адже він кохає мене і я йому потрібна.

Доллі зупинилася, щоб дати Айріс можливість відповісти — щоб вибачитися, якщо вона відчувала бодай якусь провину. Натомість Айріс повільно оглянула Доллі згори донизу, насміхаючись із її звичайних речей і буденних туфель без підборів.

Доллі знизала плечима і продовжила свій монолог:

— Мій батько займався старожитностями, а ще він був знайомий із вашим чоловіком, тому не варто так зазнаватися. Усі знають, що він збував крадені товари й заробив десять років у Пентонвільській в'язниці за збройне пограбування. Усі знають, що ви продовжували займатися справами, доки він сидів за ґратами. І, будьмо чесними, вам дуже пощастило вийти сухою з води.

Ніхто раніше не розмовляв з Айріс таким тоном.

— Ви вагітні? — ошелешено запитала вона.

Доллі розправила спідницю-олівець:

— Ні, місіс Роулінс, я не вагітна, але я хочу створити сім'ю, і якщо ви волієте бути її частиною, вам варто стулити свого рота. Ми з Гаррі одружимося, з вашим дозволом чи без нього, і погрози відлучити його від справ — це ніби спроби відрізати носа на зло своєму обличчю. — Доллі розвернулася, готова піти. — Вихід я знайду сама.

— Якщо вам потрібні гроші, — промовила Айріс, — я випишу вам чек просто зараз. Назвіть суму.

Доллі підняла ліву руку із обручкою з великим діамантом.

— Мені потрібен золотий браслет, який пасуватиме до цього, адже у вас немає достатньо грошей, щоб мене позбутися. Гаррі — усе, що мені потрібно, і я збираюся зробити його щасливим. Як я вже казала, ви можете стати частиною нашого життя, це ваш вибір.

Доллі знову рушила до дверей. І знову слова Айріс змусили її зупинитися.

— Якщо ви збираєтеся займатися антикварним бізнесом з Гаррі, раджу вам позбутися цього яскраво вираженого іст-ендського акценту.

— Збираюся, місіс Роулінс, — промовила Доллі, поглянувши через плече і, помітивши, як розширилися очі Айріс, додала: — Одразу, шойно ви втратите свій.

Едді Роулінс, двоюрідний брат Гаррі, якого недолюблювала Доллі, влетів у кімнату з червоними від морозу щоками й перервав її думки. Він скидався на Гаррі хіба що зовні, адже той був дужим і спортивним, а Едді — слабаком.

Він потер руки й показав у бік вікна на похоронний кортеж.

— Усі вже на місці, — повідомив він, випромінюючи радість. — Ще те збіговисько. Приїхали Фішери, не кажучи вже про копа, який спостерігає з автомобіля в кінці вулиці. Процесії не видно кінця, там, мабуть, зо п'ятдесят авто.

Доллі закусила губу. Вона не хотіла, щоб усе відбувалося ось так, але на цьому наполягла Айріс: Гаррі був поважним чоловіком, якого потрібно було належним чином поховати.

Доллі розуміла, що Айріс також боляче, тому вона дала їй те, чого та хотіла. Звісно, вона ніколи за це не подякує, втім, у довгостроковій перспективі ці вчинки зроблять життя Доллі менш напруженим.

Узявши чорну шкіряну сумочку, Доллі підвелася й розправила спідницю, а потім, перш ніж вийти з будинку, поглянула на себе у дзеркало.

Не встигла вона дійти до дверей, як її зупинив Едді й дістав зі своєї кишені невеликий коричневий згорток. Він нахилився й зашепотів, хоча вони були самі.

— Це для тебе, Доллі. Я знаю, що зараз це не дуже доречно, але копи нишпорили у мене вдома, а Гаррі дав мені це, щоб передати тобі, якщо з ним раптом щось станеться.

Доллі поглянула на згорток. Едді переніс вагу тіла вперед і нахилився ближче.

— Мені здається, тут ключі від його банківської камери зберігання.

Доллі поклала згорток у сумочку і пішла за Едді до виходу. Їй не вірилося, що вона ось-ось поховає Гаррі. Усе, чого їй зараз хотілося, — це лягти й померти. Її маленький собака був єдиним, що змушувало її жити.

Сусіди повиходили на вулицю і, йдучи садовою доріжкою, Доллі відчувала на собі їхні погляди. Автомобілі гостей вишикувалися в ряд біля будинку, терпляче чекаючи, щоб рушити за катафалком, навантаженим вінками й букетами. Ніколи раніше Доллі не бачила стільки хрестів і стрічок; бризки кольорів контрастували на тлі чорних автомобілів.

Едді допоміг Доллі сісти на заднє сидіння чорного «Мерседес-Бенца» із затемненими вікнами. Коли вона нахилилася, щоб сісти в авто, то помітила свою свекруху, яка сиділа в «Роллс-Ройсі» позаду. Айріс промовила самими губами: «Сука», але Доллі не звернула на це жодної уваги, як і робила впродовж усього свого подружнього життя.

Щойно Доллі всілася, вона кивнула Едді, щоб той міг їхати за катафалком, який уже почав повільно рухатися. У дзеркало заднього виду Едді помітив, як по блідих щоках удови

цівками почали стікати сльози. Вона навіть не намагалася їх витерти, коли промовила здавленим голосом:

— Сподіваюся, ти сказав їм, що я не збираюся влаштувати вдома поминки після похоронів... я нічого не робитиму. Що швидше це закінчиться, то краще.

— Так, сказав, — обережно відповів Едді, — але мені здається, що Айріс планує запросити додому кількох друзів. Вона покликала й мене і сказала, що за все заплатить.

Доллі заплющила очі й захитала головою. З часу виходу на пенсію Айріс не була фінансово самодостатньою, тому «за все заплатить» означало насправді, що за все платитиме Гаррі. Або, якщо ще точніше, вже Доллі.

Гаррі Роулінса ховали так, як хотіла його мама, з сотнями гостей на кладовищі і ще більшою кількістю квітів навколо могили. Під час церемонії Доллі стояла непорушно і трималася осторонь. Вона першою пішла з кладовища, втекла від нахабного, нав'язливого натовпу скорботних людей, які витрищалися їй услід.

Серед присутніх був Арні Фішер, у темно-синьому кашеміровому пальті, бездоганно скроєному костюмі й сорочці. Щойно автомобіль Доллі почав від'їжджати, Арні кивнув гурту чоловіків, які стояли позаду натовпу гостей. Уперед вийшов Боксер Девіс. У порівнянні з Фішером, костюм Боксера був потріпанним і заношеним, навіть сорочка була тьмяною і брудною. На його великому й дурному обличчі читалося, що церемонія його зворушила, тому він тильним боком долоні витирав свій приплюснутий ніс, який тік від холоду. Арні Фішер кинув погляд на «Мерседес» Доллі, котрий повільно зникав із поля зору, а потім кивнув Боксеру, щоб той підійшов до нього. Боксер наблизився, злегка збентежений.

— Можливо, варто зачекати кілька днів, бос? Адже вона щойно його поховала.

Якусь мить Арні дивився на Боксера, потім знову різко зиркнув у бік «Мерседеса» і відвернувся. Розмову було закінчено.

Неподалік від Арні стояв його молодший брат Тоні, вищий за всіх настільки, що на його тлі навіть Боксер здавався кри-

хітним. Холодне сонце переливалося на діаманті в його правому вусі, коли він крутив його пальцем, розмовляючи з друзями. Очевидно, він закінчив розповідати якийсь жарт, бо гурт миттю вибухнув сміхом. На відміну від свого брата, Тоні був вродливим чоловіком: насправді ж єдиною спільною рисою в них був крижаний погляд суворих блакитних очей. Хоча в Арні був поганий зір, тому він носив окуляри без оправы, але в тих жорстоких, беземоційних очах, які їм належали, було щось значно глибше. Боксер поглянув з-за спини Тоні на Арні й покійно пішов крізь натовп скорботних гостей, щоб приєднатися до Доллі у величезному порожньому будинку, де колись вона була такою щасливою з Гаррі.

Неподалік гурту стояв детектив-сержант Фуллер, притулившись до надгробної плити й намагаючись запам'ятати кожного присутнього. «Господи! — думав сержант. — Наче дивишся знімки злочинців у Скотленд-Ярді». Тут були всі головорізи — від бувалих злочинців до новачків. Фуллер — старанний молодий офіцер, котрий дуже хотів вразити керівництво, дратувався, що його відправили на цю, на його думку, справу для дурнів. Його бос, детектив-інспектор Джордж Резнік, був одержимий ідеєю впіймати Гаррі Роулінса. «Там має щось бути, Фуллене, — гаркнув Резнік на Фуллера та детектива-констебля Ендрюса того ранку. — Кожен лондонський злочинець прийде цього дня на цвинтар: або щоб виказати свою повагу, або щоб переконатися, що Роулінс не встане з мертвих. Тому обов'язково щось станеться. І я хотів би знати, що саме».

Інспектор Резнік не сумнівався, що Гаррі Роулінс був ватажком під час трьох збройних нападів на фургони інкасаторів. Його спроби це довести перетворилися на нездоланну одержимість і стали постійним джерелом роздратування Роулінса. Зрештою Роулінс перейшов до дій. Резніка сфотографували, коли той узяв конверт із рук відомого злочинця, і коли ця історія просочилася в газету «Новини світу», на детектива відкрили справу, пов'язану з корупцією. Резніку знадобилися місяці, щоб довести свою непричетність, але коли він повернувся до роботи, це клеймо зруйнувало всі його

надії на підвищення. Непоправна шкода кар'єрі підживлювала ненависть Резніка до Роулінса, і він запрягся, що одного дня — несуттєво, скільки років на це піде — він побачить Гаррі Роулінса за ґратами. Смерть перекреслила плани Резніка, але ця одержимість, здавалося, поширювалась і за межі могили.

Фуллера не цікавив Резнік, адже він ні на мить не вірив, що той турбувався про нього — він залучив усе і всіх для того, щоб упіймати клятого Гаррі Роулінса. Утім, їх обох турбувало те, що саме планували брати Фішери та з ким вони розмовляли, тому Фуллер спостерігав за ними, наче яструб. Фуллер був достатньо амбітним, щоб будувати кар'єру, а брати Фішери значилися в усіх розшукних переліках поліції ще з тих часів, коли він був звичайним новобранцем. Тепер, коли Роулінс був мертвим, вони стануть «уловом століття»!

Коли скорботні гості розійшлися, Фуллер попрямував повз надгробки до виходу. Він уже збирався сісти в поліцейське авто, як раптом помітив бруд на своєму взутті, яке коштувало йому сорок фунтів і, роздратований, витер його об траву на газоні. Констебль Ендрюс шкірився до нього з місця водія. Фуллер був не в захваті, особливо зважаючи на те, що бруд також потрапив на його найкращі штани.

Фуллер відчинив дверцята автомобіля й тяжко сів усередину. Він дістав чистий, білий, бездоганно випрасуваний і складений носовичок, відтак плюнув на нього і витер бруд із правої штанини.

— Бачив щось цікаве? — Ендрюс вирішив розпочати розмову. Він спостерігав, як нудився Фуллер упродовж минулої години.

— Цей дурень Резнік може зруйнувати власну кар'єру, якщо цього захоче, але йому не вдасться зруйнувати мою, — відрізав Фуллер.

— Пригадую, як читав про нього у «Новинах світу», — Ендрюс був у курсі всіх пліток. Йому здавалося, що так він зможе справити враження на жінок-офіцерів, які працюють у відділку. — Резніка відсторонили від справ за хабарництво. Перевертень у погонах, який отримав винагороду.

— Мені має бути якесь діло до цього? — фиркнув Фуллер. Він гепнув дверцятами автомобіля й кивнув Ендрюсу, щоб той рушав.

— Він отримав дві відзнаки комісара «За мужність» ще до того, як став сержантом, — сказав Ендрюс, перемикаючи передачу. — Він був хорошим офіцером.

— Що ж, зараз цього не скажеш! — усі знали, що шанси Резніка на кар'єрне зростання безповоротно втрачені — він зубами тримався за своє звання інспектора, але щоразу, коли його ім'я вказували для підвищення, хтось витягував назовні весь бруд, і надії розвіювалися. Лише нещодавно детектив-головний інспектор Сондерс переконав начальника відділку, щоб той дозволив Резніку знову зайнятися оперативною роботою, і йому неохоче дали невелику недосвідчену команду для розслідування злочинів.

— Жоден коп, знайомий із цим динозавром, який димить як паротяг, не сприймає його всерйоз. Я не збираюся покірно це приймати, Ендрюсе, така моя думка.

Фуллер розгорнув свій незмінний записник і поглянув на перелік імен, які він зафіксував під час похоронів.

— Тепер він просто дурень, який ганяється за привидами. Треба звертати увагу на живих.

Тим часом Фуллер відвернувся й дивився на чималий гурт людей, які чекали на стоянці, намагаючись розгледіти серед них Арні Фішера. Але його ніде не було видно. Фуллер насупився й закрив записник.

— Їдьмо подивимося, що коїться в будинку старої місіс Роулінс, хто завітав віддати останню шану тому негіднику.

— Розділ 2 —

Доллі сиділа в розкішному м'якому оксамитовому кріслі, спостерігаючи за тим, як Боксер обережно наливає їй бренді. Сам він пив апельсиновий сік, намагаючись таким чином справити гарне враження. Навіщо, заради Бога, вона впустила цього дурня? Чому саме його, з усіх людей? Разом із тим його присутність здавалася їй доволі заспокійливою; у свій смішний спосіб він, здавалося, по-справжньому був розчулений смертю Гаррі. Вона опустила руку, щоб торкнутися Вульфа, який, як завжди, сидів поряд із нею. Крихітний собака поглянув угору й облизав кінчики її пальців. Вона почувалася самотньою, жакливо, нестерпно самотньою.

Боксер не мав авторитету, але він поважав Гаррі і вважав його своїм другом. Гаррі, звісно ж, не був другом Боксера, Гаррі спостерігав за Боксером і допомагав йому, але не тому, що той йому подобався, а тому, що так він міг ним маніпулювати. Боксер ходив за Гаррі, як Вульф за Доллі; різниця полягала тільки в тому, що Вульф був достатньо розумним, щоб знати, що його також по-справжньому люблять.

Вони пили у повній тиші. Боксер, який весь цей час стояв, здавалося, почувався не у своїй тарілці, ніби вагаючись, чи варто йому перемістити своє громіздке тіло в одне з крісел. Доллі кивнула, і він сів, тримаючи вже порожній келих на колінах. Доллі почувалася втомленою, голова нестерпно боліла, їй хотілося, щоб він пішов геть, але він щойно сів. Нарешті Боксер закашлявся й торкнувся коміра своєї сорочки.

— Їм потрібні записи Гаррі, — випалив він.

— Їм? — Доллі насупила брови й поглянула на нього. Їй не було чого віддавати.

Боксер знову підвівся й почав нервово ходити кімнатою.

— Доллі, зараз я працюю на братів Фішерів... вони... вони хочуть отримати записи Гаррі.

— Не розумію, про що ти говориш, — повторила вона.

— Вони обіцяють добре заплатити, — голос Боксера злегка затремтів. Він намагався здаватися серйозним, а не вимогливим.

Очевидна відсутність цікавості з боку Доллі змушувала Боксера нервуватись. Вона достатньо добре його знала, щоб розуміти, що від хвилювання він ставав необережним, тому вибовкав їй усе, навіть не усвідомлюючи цього.

— Записи Гаррі, — продовжив Боксер. — Усі про них знають. У них вказані імена, Доллі, ти знаєш, що він робив записи. Там імена кожного злочинця, з яким він стикався і, можливо, ще не стикався, але знав, що міг би. Якщо ті записи потраплять у руки копів, на вулицях Лондона не залишиться жодного пристойного бандита.

— Кажу тобі, не розумію...

Боксер, стрімкий ніби блискавка, рвучко підійшов до Доллі, нахилився так, що його велике обличчя наблизилося упритул до неї, і торкнувся Доллі своїм великим вказівним пальцем. Вона не здригнулася, адже Боксер не гнівався — він був наляканий.

— Ти все розумієш! Ти знаєш! Де його записники, Долл?

У спалаху неконтрольованого гніву Доллі підскочила на ноги. Боксер відступив.

— Не називай мене так, тобі зрозуміло? Тільки Гаррі так мене кликав! Я нічого не знаю про жодні записи! І як це взагалі стосується братів Фішерів?

Боксер схопив її за плечі й відчайдушно промовив:

— Тепер усім керують брати. Вони відправили мене до тебе, і якщо я повернуся з порожніми руками, то наступного тижня до тебе завітає Тоні, тому зроби собі послугу і скажи мені, де записи!

Доллі відхилилася, її обличчя спотворилося від люті, вона стиснула кулаки так, що нігті врізалися в долоню.

— Я щойно його поховала, заради Бога!

На якусь мить скорбота Доллі виринула назовні від думки про те, що Гаррі так швидко замінила така потолоч як Фішери.

Боксер миттєво розпізнав її скорботу, оскільки сам відчував подібне. Він відчував провину, і його обличчя стало м'яким:

— Я повернуся.

— Я не хочу нікого тут бачити! Нікого! Забирайся!

— Усе добре, Доллі, не хвилюйся. Просто не ходи більше ні до кого, добре? Фішерам це не сподобається. Я повернуся.

— ЗАБИРАЙСЯ... НУ Ж БО, ЗАБИРАЙСЯ НЕГАЙНО, БОКСЕРЕ! — закричала вона і жбурнула в нього келих. Він вчасно ухилився, келих розбився об двері. Піднімаючи руки на знак капітуляції, він повернувся й квапливо пішов геть.

Щойно Доллі почула, як гепнули вхідні двері, вона повернулася до програвача. Коли глибокий і красивий голос Кетлін Феррір наповнив кімнату, вона відчула, як злість потроху відступає. Доллі підспівувала платівці: «Що за життя без тебе? Що за життя, якщо ти помер...» Несподівано вона пригадала пакунок, який дав їй Едді перед похороном. Узяла сумочку й висипала її вміст на підлогу, розкидаючи все навколо. Потім сіла навпочіпки й заходилася розгрібати речі в пошуках клаптика паперу, у який була загорнута зв'язка ключів, сподіваючись і бажаючи, щоб це було повідомлення від Гаррі. Швидко розгорнувши аркуш, вона одразу ж упізнала його охайний почерк.

«Банківське сховище — Г. Р. Сміт — Пароль — «Гангерфорд».

Авторизація місис Г. Р. Сміт»

Внизу було ще дещо написано.

«Люба Долл,

Пригадуєш день, коли ти підписалася зі мною у банку на відкриття депозитної скриньки? Тепер вона твоя. В середині ключі від камери схову, що неподалік від Ліверпуль-Стрит. Там зберігаються деякі речі, але тобі потрібно їх позбутися. Гаррі»

Доллі впала навколішки на м'який кремовий килим поряд із Вульфом, який незмінно сидів біля хазяйки, і притиснула

аркуш до грудей. Вона читала і перечитувала послання, намагаючись розібратися, коли його написали. На ньому не було дати, жодного слова любові, тільки інструкції. У банківському сховищі були записи, Доллі була в цьому впевнена. Вона знала, що вони існують, адже Гаррі завжди все записував. Мати навчила його, що без занотованих контактів — кримінальних чи законних — будь-яка справа приречена на поразку. Вона показала йому, як вести записи, реєструючи імена, дати та покупки, законні чи незаконні, й наполягала на тому, щоб він зберігав книги у безпечному місці під замком. Вони слугуватимуть йому страховкою на випадок, якщо хтось наважиться піти проти нього.

Доллі запам'ятала текст листа, перш ніж його спалити, і причепила ключі до зв'язки своїх ключів. Гаррі міг би пишатися нею. Взявши Вульфа на руки, Доллі пішла нагору, знову й знову подумки повторюючи пароль: «Гангерфорд, Гангерфорд». Цю назву було легко запам'ятати, та й авторизація в банку була простою: Місіс, потім ініціали Гаррі, а тоді Сміт.

Готуючись до сну, Доллі замислилася над тим, скільки грошей брати Фішери готові витратити, щоб прибрати до рук записи. Вона розчесала волосся, а тоді підійшла до вікна спальні. Поліцейський автомобіль без розпізнавальних знаків стояв неподалік від воріт її будинку, чекаючи, спостерігаючи. «Виродки», — пробурмотіла Доллі сама до себе й засунула фіранки.

— Розділ 3 —

Поліцейські товклися в маєтку Доллі Роулінс впродовж майже двох днів, обшукуючи кожен сантиметр будинку. Вони навіть розібрали до каркасу маленьке ліжечко в дитячій кімнаті й роздерли крихітний матрац кишеньковим ножем. «А вони ще вважають, що це ми тварини», — думала вона, стримуючи сльози. Дитяча кімната їхнього мертвого сина, незаймане, священне нагадування про маленького хлопчика, якого вони з Гаррі втратили, тепер була заплямована, осквернена і забруднена. Вона відчувала, ніби знову втрачає свою дитину, але, хоча неприйнятне нехтування її почуттями краяло серце, вона намагалася цього не показувати.

Коли поліція закінчила обшук у будинку, вона взялася до обшуку назовні. Ніщо не залишилося поза увагою копів. Вони розрили підвір'я, поперевертали горщики з рослинами й розкидали навколо ґрунт, але так нічого й не знайшли. Навіть випадкового чеку з хімчистки.

У вітальні на підлозі були розкидані всі шухляди зі столу Гаррі, усі листи й конверти розкрили, кожную раму з картини розібрали. Доллі спостерігала, як вони руйнували її прекрасний будинок.

Вона нічого не казала, просто спостерігала, її тіло напружилось від люті: вона знала, що поліція нічого не знайде. Гаррі був надто розумним, значно розумнішим за копів. Побачивши констебля Ендрюса, який сидів на її перевернутому дивані, розбираючи фоторамку, яку він узяв з полиці над каміном, Доллі гаркнула:

— Ану поклади це, негіднику!

Вона спробувала вихопити світлину з його рук.

Ендрюс поглянув на Фуллера, який стояв і читав особисті листи Доллі. Жінка розвернулася до нього.

— Скажіть йому, щоб він не чіпав фото! Це остання світлина, на якій ми разом, це була наша річниця.

Фуллер продовжував читати:

— Забери це у відділок, — звернувся він до Ендрюса, не дивлячись на Доллі. — Нам потрібен нещодавній знімок Роулінса, щоб показувати його жертвам цього і решти нерозкритих збройних пограбувань у Лондоні.

Доллі набридло це терпіти. Вона переступила сміття, розкидане у вітальні, й пішла до телефону.

— Це нечувано! — гаркнула вона на Фуллера. — Я хочу поговорити з вашим командиром. Як його звати? — Жодної відповіді. — Це не зійде вам з рук! І я хочу, щоб ви повернули годинник мого чоловіка... ви мене чуєте? Я подарувала його йому і хочу його повернути. Це єдина згадка, яка мені про нього залишилася.

Фуллер продовжував ігнорувати Доллі, що гнівало її ще дужче.

— Ваш командир! Хто він? Мені потрібне ім'я!

Нарешті Фуллер поглянув на неї:

— Детектив-інспектор Джордж Резнік, — сказав він із самовдоволеною усмішкою.

Доллі переклала слухавку, ніби вона обпікала її руку. Єдиний випадок, коли вона бачила, що Гаррі щось непокоїть, був пов'язаний з детективом-інспектором Джорджем Резніком. Бажаючи підтвердити участь Гаррі в нападах на інкасаторські фургони, Резнік завітав до Роулінсів, щоб поспілкуватися з Доллі. Тоді Резнік пригрозив, що скільки б не брехала Доллі, одного дня він відправить Гаррі Роулінса за ґрати на решту його життя.

Доллі попередила Гаррі, що йому варто розібратися з Резніком.

— Оце сміху буде, — якось сказала вона, — якщо Резніка хтось підставить! Уяви, якби всі думали, що він бере хабарі, й репортери впіймали б його на гарячому?

Наступної неділі під час сніданку Гаррі кинув на стіл примірник газети «Новини світу». Кар'єру Резніка роздирали на клапти на першій сторінці. Гаррі усміхнувся дружині й відкоркував пляшку шампанського. Вони випили за це.

Утім, зараз складалося враження, що Резнік повернувся до справи Гаррі й прагнув заплямувати його ім'я тепер, коли той не міг захистити ані себе, ні її.

— Мій чоловік загинув, — сказала Доллі Фуллеру. — Цього вам не досить?

Невисокий і широкоплечий детектив-інспектор Джордж Резнік тяжко пересувався коридором відділку з незмінною цигаркою в роті. Він розстебнув пальто і зсунув на потилицю пошарпаний кашкет. Резнік ніс товсту важку папку під рукою, і, проходячи кабінети детективів, відчиняв двері й викрикував накази, не зупиняючи руху.

— Фуллере, швидко в мій кабінет, і принеси звіти. Ендрюсе, принеси мені кави! Еліс, мені потрібні звіти судмедекспертизи, негайно!

Насправді Резнік навіть не дивився на тих, кому адресувалися його послання, він знав, що люди, які мали їх виконувати, були на місці, а ще знав, що отримає те, чого хоче. Дійшовши до свого кабінету, він дістав ключі, відчинив двері, увійшов і ногою зачинив двері за собою, аж задрижало тріснуте скло.

Еліс вибігла з кабінету, стискаючи в руках звіти судмедекспертизи, якраз у ту мить, коли Ендрюс наштовхнувся на Фуллера в коридорі.

— Кавоварка зламалася! — сказала вона.

Ендрюс зблід. Ця новина не потішить Резніка. Тому він побіг коридором у пошуках іншої.

На годиннику була майже дев'ята тридцять ранку, Фуллер чекав на накази ще з дев'ятої і, починаючи дратуватися, він розправив і так пряму краватку й постукав у двері Резніка.

— Заходь! — проревів Резнік.

Кабінет Резніка був у звичному занедбаному стані. Кожна доступна поверхня була заставлена брудними чашками з-під

кави, завалена паперами та попільничками, наповненими сигаретними недопалками; навіть на підлозі назбиралися купи папок, складених у стоси. Шухлядки в шафі не зачинялися, бо в них було забагато папок. Резнік стояв у центрі цього хаосу, курих уже десяту цигарку за день і викашлював легені, одночасно читаючи якийсь документ.

Еліс почала розбирати безлад на його столі. Вона працювала швидко, скидаючи недопалки в смітник і збираючи розкидані по кабінету зім'яті клапті паперу. Її завдання полягало в тому, щоб щодня відновлювати порядок у невпорядкованому житті Резніка і щоб він не прогавив важливі деталі. Без неї він би втонув у паперах і сигаретному попелі, а ще драгував би всіх дужче, ніж зараз. Еліс уже довгий час була з Резніком і знала, крізь які муки йому довелося пройти; вона була поряд кожна хвилину, поки йшло розслідування його справи, вона бачила його в ті доволі вразливі миті пізніми вечорами й розуміла, що саме він втратив, коли Роулінс його підставив і змусив займатися паперовими справами. Окрім усього іншого, Резнік втратив свою гідність офіцера — і це було неможливо виправити, хоч як він намагався. Більшість людей у відділку вважали, що Еліс була янголом, який щоденно змушений боротися з перепадами настрою Резніка та його неприємними звичками, але насправді їй подобалося з ним працювати. В одну мить із моделі для наслідування він перетворився на посміховисько, і хоча здавалося, що інші, схоже, забули його напрочуд ефективні роки в органах, вона завжди це пам'ятатиме. Вона буде вірною до кінця. І вона — єдина людина, якій він дякував і в якій ввічливо щось просив.

— Фуллере, Еліс виносить сміття, щоб потім його спалити, — сказав Резнік. — Я не дозволяю стороннім тут прибирати, оскільки так можуть зникнути певні речі, їх можуть побачити не ті люди, і взагалі вони можуть потрапити не в ті руки.

Фуллер почервонів, розмірковуючи, чи заклав Резнік якийсь таємний сенс у цю фразу.

Як тільки Еліс розчистила місце на столі для телефону, той одразу ж задзеленчав.

— Що? — гаркнув Резнік. Він слухав, а його обличчя все дужче червоніло, а тоді він різко грюкнув слухавкою. — Відділ реєстрації злочинів, — сплюнув Резнік. — Скаженіють там, бо я «вилучив файли без дозволу і не заповнив належних форм». — Резнік жбурнув зім'ятий папірець у Фуллера. — Заповни це і надішли його тим клятим недоумкам! І поклич сюди решту хлопців!

Фуллер вийшов з кабінету, щоб покликати решту команди Резніка, а Ендрюс увійшов з кавою. Резнік узяв стаканчик, запалив чергову цигарку і почав знову наповнювати спорожнілу й вичищену попільничку, як робив це щодня. За якусь мить Фуллер повернувся з детективами Гоуксом і Річмондом. Коли всі зайняли свої місця, Фуллер заповнив бланк простроченої заяви на запит матеріалів і передав його Еліс; вона особисто піде у відділ обліку і все владнає... як завжди.

Резнік підсунув стілець, сівши ближче до своїх «хлопців», і розклав вміст папки на чистий і охайний стіл. Далі він розкрив конверт від судмедексперта і висипав купу великих кольорових знімків трупів із невіддалого нападу, жахливо скалічених, з обпеченими й спотвореними обличчями. На найстрашніших були обвуглені рештки Гаррі Роулінса, в яких було неможливо розпізнати людське тіло, окрім тієї частини з годинником.

— Принаймні, їй не треба займатися його кремацією, — глузливо промовив Резнік, розкладаючи знімки на столі. Обпершись на спинку стільця, Ендрюс виглядав шокованим. На обличчі Фуллера був звичний зарозумілий вираз. Фуллер був гарним офіцером, але в ньому було щось таке, що невимовно дратувало Резніка; навіть зараз він сидів так, ніби йому скалка залізла в дупу. Натомість Ендрюс, який примостився на краю столу, бо не зміг знайти стільця, нагадував ідіота. Гоукса і Річмонда Резнік знав уже багато років, це були працюючі копи, але без особливих здобутків. Оскільки провідні поліцейські не надто хотіли долучатися до його команди, коли він повернувся до роботи, Резніку довелося задовольнятися тими, кого йому дали.

Резнік відсунув стілець, відкрив звіти з попереднього вечора і пробігся по них очима. Він запалив ще одну цигарку, глибоко вдихнув і видихнув дим у бік Фуллера. Постукавши пальцем по звіту, він узяв збільшений знімок руки Роулінса і зап'ястка з годинником.

— Тут сказано, Фуллере, що, на твою думку, ми витрачаємо забагато часу на цю справу. Усе точно? Ти справді так думаєш?

Фуллер витріщився на Резніка, а потім перевів погляд на Ендрюса, шукаючи підтримки. Резнік дивився на нього, ніби свердлов очима.

— Агов, Фуллере, я до тебе звертаюся, а не до нього! — Він підвівся. — Ти гадаєш, що я марную твій час, Фуллере? Що ж, дозволь мені дещо сказати тобі, вузьколобому маленькому... — Резнік зупинив себе, щоб не вилаятися, і натомість гепнув кулаками по столу, щоб випустити гнів. — Нам дісталася справа століття, і якщо ти не здатен цього зрозуміти, тоді ти ще дурніший, ніж мені здавалося. — Фуллер вирячив очі, а Резнік почав закипати від люті: — «Знову за своє!» Так ти думаєш? Ви всі так думали, вже за хвилину після того, як приєдналися до команди, чи не так? «Це він. Це все той нещасний дурень, якого звинуватили ні за що! А краще сказати, кастрували!» Еге ж?

Фуллеру не подобалося бути мішенню для люті Резніка.

— Мабуть, це хтось із хлопців Гаррі Роулінса, сер, — процідив він крізь стиснені, розлючені губи.

— Маєш рацію. І ніхто з банди Гаррі Роулінса не здатен навіть перднути без його згоди. Це Роулінс мене підставив! А тепер настала моя черга схопити його за яйця й стерти з лиця землі.

Фуллер поглянув просто в розлючені очі Резніка і промовив:

— Це буде трохи складно зробити після того, як він загинув.

Тиша в кабінеті і витріщання Резніка на Фуллера, здавалося, тривали вічність. На думку Фуллера, Резнік був слабаком і дурнем, чия зірка слави давно згасла. Фуллер був стараним хлопцем, який робив охайні зачіски задля підвищення, і коли йому повідомили, що його переведуть на службу під

керівництвом детектива-інспектора Резніка, він почувався розгубленим. У цьому чоловікові його дратувало геть усе: зношені, брудні черевики, сорочки з плямами, постійний запах поту, цигарки й жовті від диму пальці... Фуллер вирішив, що він спробує пронюхати все, що зможе, на нього. Це не повинно бути надто складним завданням: усі знали історію цього товстунна. «Від бруду не так уже й легко відмитися», — думав Фуллер.

Резнік запхав руки глибоко в кишені, ніби стримуючись, щоб не гепнути свого нахабного підлеглого. Коли він заговорив знову, голос був тихим і спокійним:

— Я не маю на увазі самого Роулінса, я кажу про його систему. Його записи... в існування яких, Фуллере, я впевнений, ти навіть не віриш.

Переходячи від одного краю столу до іншого, Резнік говорив швидко, випльовуючи слова й одночасно набираючи дим у легені й видихаючи його ротом і носом.

Резнік кидав на стіл папку за папкою, в яких були справи про нерозкриті пограбування.

— Напад на шосе АЗ, напад на об'їзді Юстас, напад у тунелі Блеквол. — Він тицяв схожим на обрубок пальцем у кожну папку, яка падала на стіл. — Поглянь на спосіб розташування автомобілів підозрюваних, Фуллере, він ідентичний — і щоразу їм вдавалося втекти. У нас немає нічого на жодного з них, жодної клятої зачіпки. — Тирада Резніка перервалася нападом кашлю, від якого затрусилися його обвислі щоки й побагровіла шкіра на шиї. — І ви можете заприсягтися своїми дорогоцінними життями, що усіх їх і кожного підбурював Гаррі Роулінс! А знаєте, чому я так думаю? — Він зробив паузу, пронизливо дивлячись на Фуллера, чекаючи на зарозумілу ремарку, щоб сказати щось розумне. Фуллер мудро вирішив промовчати. — Кішка відкусила твого язика, Фуллере? — глузливо промовив Резнік. — У такому разі я тобі допоможу. Мені здається, що за кожним нерозкритим збройним пограбуванням стояв Гаррі Роулінс, адже почерк точнісінько такий самий, як і під час того випадку, котрий його повністю викрив! Крім того, я також думаю, що всі ці пограбування описані в його нотатках. —

Літературно-художнє видання

ЛА Плант Лінда
Вдови
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *А. В. Белякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Т. П. Єфімовська*

Підписано до друку 22.11.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 21,84.
Наклад 3500 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

книжковик

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**

e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Ла Планта Л.

Л12 Вдови : роман / Лінда Ла Планта ; пер. з англ. Т. Заволоко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 416 с.

ISBN 978-617-12-5593-7

ISBN 978-0-7515-0844-4 (англ.)

Що мають робити дружини, які втратили своїх чоловіків? Страждати, плакати, згадувати... Але Доллі, Лінда та Ширлі — не такі. Вони обирають дещо інше. Помсту. Бо їхні чоловіки не були звичайними... Коли їх убили, лишилася незавершеною їхня справа. У банківському сейфі свого чоловіка Доллі знаходить пістолет, гроші та детальні плани серії грабунків. Тих, що так і не встигли здійснити чоловіки. Доллі разом з Ліндою та Ширлі має завершити справу своїх коханих. Та щоб протистояти місцевим голововорізам і поліції, удовам потрібна четверта спільниця...

УДК 821.111